

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo

3

Zprávy

Ad limina apostolorum
(k prahům apoštolským): z návštěvy
českých a moravských biskupů v Římě 4

Osobnost

Zemřel Mons. Josef Stejskal 7

Církevní stavby v diecézi

S Radkem Rejškem
za varhanami litoměřické diecéze 11

Zprávy z diecéze

Krátké zprávy z diecéze 12

Pastýřský list Mons. Jana Baxanta
k první neděli postní 14

Rok rodiny 14

List papeže Františka
adresovaný rodinám 17

Charita

Výsledky Tříkrálové sbírky 2014 18

Pozvánky

Zveme vás na Katolické dny v Řezně 16

Pozvánky, knižní nabídka 20

Pořad Studia Štěpán Radia Proglas,
z diářů biskupa a generálního vikáře 22

Fotogalerie

Ad limina apostolorum, Řím 23

Fotografie
na titulní straně
časopisu:
Karel Pech

Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
březen 2014 • 19. ročník • 2. číslo • 20 Kč

Pokání a odpuštění

V evangeliu podle sv. Jana zaznívají slova, která mají velký význam pro každého z nás: „Ani já tě neodsuzuji.“ Nemusíme být odsouzeni, když přijmeme Boží odpuštění. V tom spočívá křesťanská naděje.

Jako dobrý pastýř jde do pustin, aby odtud přivedl zatoulanou ovci, tak také Dobrý pastýř, Ježíš Kristus, vychází do situace zatoulaného lidstva. Vchází do vlastního lidského domnění odloučenosti od Boha, když volá: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Vchází do stavu lidstva odloučeného od Boha, aby nás odtud vyvedl a přivedl zpět k životu. Po prvním hříchu se život rodí jedině v bolesti, tak také náš věčný život se kvůli hříchu zrodil v bolesti kříže. A jak závažné a samo o sobě bolestivé bylo odloučení lidstva od Boha, tak bolestivý byl návrat lidstva k Bohu v krvavé oběti Ježíše Krista.

Odtud lze mluvit o vykoupení. Ale co spása? Ke spáse je třeba pokání a Boží odpuštění.

Pokání má co do činění s naším osobním návratem k Bohu. Protože není v našich silách vrátit se po hříchu k Pánu Bohu, zbývá jediná možnost: Vstoupit do „návratu“ Toho, který návrat vykonal za nás: vstoupit do oběti Ježíše Krista a přijmout její ovoce. Tím ovocem je odpuštění hříchů. Důsledky našeho „vstupu do Kristovy oběti“ se pak projevují mj. kajícím smýšlením a přiměřenými skutky sebezáporu a modlitbou.

Prvním krokem učiněným z naší strany pro odpuštění hříchů je poznání vlastní hříšnosti. Nepřítomnost takového poznání byla jedním z důvodů, proč nebylo farizejovi odpuštěno, když se spolu s celníkem modlil v chrámě. Jeho modlitba byla pravdivá – skutečně pečlivě odváděl dokonce i dobrovolné desátky. Jeho děkování bylo také upřímné. Ale kajícnost nulová.

Mezi známky kajícího smýšlení a opravdového obrácení patří to, že neřešíme přespráviš chyby jiných lidí. Podívejme se na začátek zmíněné modlitby farizea, jak rozebíral lupiče, vrahy atd. Neměl kající smýšlení. Někdo si nyní může říct: „Nekradu a nikomu neubližuji, ostatní ano. Jsme snad na tom všichni stejně?“ Každý hřích bez ohledu na svou velikost je tak neslučitelný s Boží svatostí, že abychom mohli být spaseni, musí být zcela odpuštěn. Lehký jako těžký. Všichni jsme hříšníky – tak či onak. Přestože nás lehký hřích nezabavuje milosti posvěcující, je naprosto nepřijatelný. Když by někdo nekajícně a zatvrzele setrval v „pouze“ „malém, velmi malém“ lehkém hříchu, pro svou zatvrzelost v nekajícnosti směřuje k zavržení.

Obrácení, totiž změnu smýšlení, můžeme dobře vidět na marnotratném synovi. Když se vracel domů, jistě si neříkal: „Najím se a zase odejdu.“ Jeho lítost byla totiž opravdová. Proto také mohlo dojít k usmíření s otcem. Kdybychom přistupovali ke svátosti smíření s rozhodnutím hřešit pořád dál a stejným způsobem, nic by se nám ve zpovědnici neodpustilo, jen bychom se ještě navíc dopustili svatokrádežné zpovědi a pak svatokrádežného přijímání. Proto také nemají smysl posměšky, které na naši stranu občas zaznívají: „Zhřešíte, vyzpovídáte se, pomodlíte se tři zdrávasy a jdete hřešit zase nanovo.“ Takto to nefunguje, zde by se nic neodpustilo. Podívejme se znovu na marnotratného syna a jeho otce. Jedině takto to funguje. Vědomí, že opět zhřešíme, není překážkou odpuštění. Překážkou by bylo rozhodnutí hřešit dál bez polepšení anebo souhlas s hřešením.

Vedle poznání vlastní hříšnosti je třeba především poznávat Boží připravenost odpustit. Když vidíme nekonečné Boží milosrdenství, nelze zoufat.

Na počátku postní doby proto zaměřujeme pozornost jak na pravdivé poznání sebe před Bohem, tak také na Boží lásku k hříšníkově. Také na kříž. Hříchy nám nejsou odpuštěny za ty dva tři zdrávasy, jak říká zmíněný posměšek. Tím platidlem není naše pokání, ale to, co Pán Ježíš vykonal za nás a co se projevuje na kříži.

R. D. Josef Peňáz, Postoloprty